

Mats Hermansson, 13 år

Hermanssons är en trasslig familj. Det finns inte mycket kvar att kalla familj, förutom ett hus och papperen som säger att Monica och Anders är gifta. Sonen Pär är trasslig och den yngre sonen Mats är deprimerad. Monica arbetar för mycket. Och Anders försöker att hålla samman familjen.

Jag är duktig. Det säger alla. Du är så redig, Mats, Du är så duktig. Jag trivs med att alla tycker att jag är duktig, det finns inga nackdelar med det. Duktig i skolan, duktig hemma, duktig i verkligheten. En mönsterson i en monsterfamilj.

Du är så jävla vuxen, Mats. Så säger alltid Thomas. Det är killen jag träffar i skolan varje dag men aldrig annars. Varför vi inte träffas annars vet jag inte. Det har bara blivit så. Han var hemma hos oss en gång och sedan aldrig mer. Det var som att vara på begravning, sa han. Thomas är full av skit. Fast han har nog rätt om begravningen. Mina föräldrar är döda inombords. Och jag är så jävla vuxen att jag inte bryr mig längre.

Den enda gången det märks att mina föräldrar finns till annat än som vandrande vålnader, är då min bror Pär kommer hem. Då blir det ett jävla liv hemma. Jag älskar min bror men han är en jävla idiot och jag tål inte att se honom. Min mamma arbetar och klagar. Min pappa tackar och tar emot. Jo tack, allt är bra hos familjen Hermansson. Runt matbordet råder tystnaden. En äkta jävla kärnfamilj.

Jag har tänkt på att ta livet av mig. Jag har legat i min säng och tänkt på att mitt liv är det sämsta liv någon annan kan tänka sig. Jag har tänkt på hur det är att skära i sig med rakblad. Det är svårare än man tror. Men det hade varit för typiskt. Mönstersonen i den miserabla familjen hittas död i badrummet vid fjorton års ålder. Blod överallt. En tom blick upp i taket. Jag är inte som på film, jag är pojken som växer upp och blir normal. Jag skriver en bok om en tragisk barndom, om en död familj och hur allting ser vackert ut från gatan. Människor tycker synd om mig och köper boken, blir lyckliga över hur underbar deras barndom var. Och jag sitter där, normal och rik.

Jag är en mönsterson i en monsterfamilj. Och jag är så jävla vuxen.

Det luktar hemlagat. Det var länge sedan sist. En söt doft av potatis och dill. Slamrande i köket. Tystnad runt bordet, där Far och Son samlats. Modern lagar mat. Snart färdigt. Hela familjen skall samlas för en familjemiddag innan den stora gårdsfesten längre bort på gatan börjar. De har lovat att ta med papperstallrikar till festen, eftersom det skall serveras mat. Men de äter hemma innan. För säkerhets skull. Och för att familjen skall kunna samlas Alla fyra, om nu Pär behagar dyka upp.

Anders Hermansson, 47 år

Hermanssons är en trasslig familj. Det finns inte mycket kvar att kalla familj, förutom ett hus och papperen som säger att Monica och Anders är gifta. Sonen Pär är trasslig och den yngre sonen Mats är deprimerad. Monica arbetar för mycket. Och Anders försöker att hålla samman familjen.

Jag vet inte hur det kunde gå så här. Vi som hade det så bra.

Jag älskade namnet. Paradisvägen. Det skulle bli det perfekta huset för den perfekta familjen, långt borta från innerstans stress. Barnen skulle växa upp under städade förhållanden, vi skulle kunna leva som en lycklig familj med trevliga grannar och nära till naturen. Se på oss nu.

Det hela började väl med att jag skadade ryggen på arbetet. För många tunga lyft, sedan sa ryggen stopp. De som tror att det är ett lätt jobb att stå bakom charkdisken på ICA, de har uppenbarligen aldrig haft ett riktigt jobb. Det finns för gott om den typen av människor, som inte har riktiga jobb. Pär hade precis börjat skolan och Monica var hemma med Mats som var precis nyfödd då. Det var svårt redan då. Sedan rullade det bara på. Och jag undrar vad som hände.

Jag vet inte vem jag skall oroa mig för mest. Monica arbetar ju jämnt, nu efter att de dragit ned så mycket på kommunen. Växeln behöver vara bemannad fram till tio, och de är ju inte så många. Hon mår inte bra av det. Vi hade det så underbart, det var bara några år sedan. Nu verkar det som om hon helt har tappat glöden. Hon är stingslig och deprimerad. Vi pratar knappt med varandra. Hon mår inte bra. Och Mats som har kommit in i puberteten nu. Det är svårt att växa upp, det vet väl jag. Jag tycker så synd om honom. Men han är så himla duktig. Han är ofta bäst i klassen, han skriver väldigt bra. Kanske växer han upp och blir författare en dag. Fast han har det ju svårt. Det är ju svårt att växa upp, det vet ju jag.

Men Pär. Jag vet inte vad jag skall tycka. Han skämmer ut oss. Han kan inte bete sig som folk, helt enkelt. Otrevlig och svår gör han också. Han vill inte prata med oss längre. Han bor sällan hemma. Jag vet inte var han håller hus. Han dricker väldigt mycket men jag kan ju inte hindra honom längre. Han är trots allt 18. Han ansvarar för sig själv. Men han skämmer ut hela familjen som han håller på. Jag vet inte vart han fått alla idéer och konstigheter ifrån. Jag är orolig.

Och jag då? Jo, jag mår bra. Det är lite svårt just nu. Men snart mår alla bra igen. Jag måste intala mig själv det.

Vi bor i ett respektabelt kvarter. Vi har goda grannar. Vi ÄR goda grannar. Det kan ingen ta ifrån oss. Familjen Hermansson är en bra familj, det skall alla veta.

Det luktar hemlagat. Det var länge sedan sist. En söt doft av potatis och dill. Slamrande i köket. Tystnad runt bordet, där Far och Son samlats. Modern lagar mat. Snart färdigt. Hela familjen skall samlas för en familjemiddag innan den stora gårdsfesten längre bort på gatan börjar. De har lovat att ta med papperstallrikar till festen, eftersom det skall serveras mat. Men de äter hemma innan. För säkerhets skull. Och för att familjen skall kunna samlas. Alla fyra, om nu Pär behagar dyka upp.

Pär Hermansson, 18 år

Hermanssons är en trasslig familj. Det finns inte mycket kvar att kalla familj, förutom ett hus och papperen som säger att Monica och Anders är gifta. Sonen Pär är trasslig och den yngre sonen Mats är deprimerad. Monica arbetar för mycket. Och Anders försöker att hålla samman familjen.

Aldrig. Inte fan att jag går med. Det bor bara psykopater och svenssons i på vår gata. Helst skulle jag inte vilja vara hemma över huvud taget. Men fan, jag behöver pengar. Jag sitter redan i j så jävla mycket skit och jag tänker inte sätta ner mig djupare.

Vi har fan aldrig haft något som kan kallas en familj. Brorsan brukar kalla det för en monsterfamilj, inte för att jag fattar vad han menar med det, men det låter rätt för mig med.

Morsan och farsan har aldrig vart nöjda med mig. Dom har inte vart nöjda med något i och för sej, men speciellt inte med mig. Alltid va det något. Varför går det så dåligt i skolan? Kan du inte uppföra dig ordentligt? Varför kan du inte uppföra dig som folk? Varför skjuter ni inte er i skallen och låter mig va ifred. Jävla losers. Farsan är en jävla mes och morsan en misslyckad kommunkärring. Och alltid säger dom: Varför kan du inte göra som din bror? Han är så jävla prätigtig. Jag älskar brorsan, men han är ett jävla underbarn och jag klarar inte av honom.

Jag klarar mig jävligt bra utan dom. Jag brukar kamma in tio tusen i månaden, helt utan deras hjälp. Inte helt lagligt, men det finns inget annat sätt att tjäna några pengar. Jag har bra vänner. Dom tar hand om mig. Dom är min familj nu. Jag lever schysst.

Jag tänker inte bli som dom. Mina föräldrar alltså. Dom har inget liv. Dom knegar och lever i sitt jävla svenssonghetto. Hatar varandra. Så tänker inte jag bli. Jag tänker starta eget företag, ett litet skitställe som säljer godis eller videofilm, ett sånt ställe där man kan plocka ut två papp svart om dan och bli miljonär när man är 30. Det är enda sättet att bli rik i det här fittlandet.

Nu. Han kommer nu. Det kommer bli två timmars leda. Två timmar med familjen innan de går på gårdsfesten längre ned på gatan. Han öppnar dörren. Os från köket. Tyst. Där börjar det.

Rolf Hansson, 51 år

Spriten håller mig på benen. De säger att spriten kommer bli min död, att alkohol gör mer skada än nytta. Så är det inte för mig. Jag skulle dö om jag inte drack.

Jag har förlorat allt. Det låter som en kliché ur en tonårings dagbok, där hans enda kärlek sprungit iväg med någon annan pojke. En klyscha från en dålig bok eller en miserabel diktsamling. Men det finns en orsak till att vissa uttryck blir klyschor. Det händer verkligen.

Men jag har haft ett liv. Det livet känns avlägset nu. Snart är det två år sedan jag fick besöksförbud och knappt tre sedan jag träffade mina barn. Fredrik, min äldsta, tar studenten i vår. Är jag nykter då skall jag vara där. Skita i allt vad prestige, sunt förnuft och besöksförbud säger. Men jag kommer inte vara nykter då. Jag har inte varit det under en enda dag det senaste året, så varför sluta nu?

Ibland tänker jag på att börja arbeta igen. Gå tillbaks till de otacksamma och bortskämda skitungarna som inte förstår bättre än vad deras ursäkter till föräldrar säger. Dom satte mig här från första början. Utan familj eller arbete. Nej, så är det ju givetvis inte. Eller så är det så. Jag skiter i vilket.

Det är inget fel på mig. Jag är bara deprimerad. När jag är nykter är jag trevlig och social, jag kan charma vilken ung dam som helst. Men jag klarar inte av att vara nykter. Och då blir det som det blir.

Rolf har problem. På bordet framför honom står hans finaste plunta. Två deciliter. Klarar man sig på det? Antagligen inte. Kanske serverar de sprit på festen? Antagligen inte.